

A Fővárosi Ítéltábla a Nechay és Szabó Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek,
a Tóth és Esztergomi Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt I. rendű alperes neve (**I. rendű alperes címe**) I. rendű és
a személyesen eljáró II. rendű alperes neve (**II. rendű alperes címe**) II. rendű alperes ellen, vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében,
a Fővárosi Törvényszék 2016. július 6. napján kelt, 30.G.41.231/2016/8. számú ítéletével és a 2017. augusztus 25. napján kelt, 30.G.41.231/2016/38. számú kiegészítő ítéletével szemben, az I. rendű alperes által benyújtott fellebbezés folytán - a 2018. március 14. napján megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság 38. sorszám alatt kiegészített 8. sorszámú ítéletének fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 60.000 (Hatvanezer) forint másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla 15.Gpkf.43.035/2016/3. számú végzése alapján megismételt eljárásban meghozott 8. sorszámú ítéletében megállapította, hogy az I. és a II. rendű alperes a **S Kft.** ügyvezetőjeként 2007. december 31-től, a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének kezdő időpontjától nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el ügyvezetési feladatait, és ezáltal a társaság vagyona 8.837.000 forinttal csökkent, valamint 8.837.000 forint erejéig a hitelezői igények teljes kielégítését megghiúsította; ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 260.475 forint perköltséget, valamint kötelezte a II. rendű alperest 224.025 forint perköltség megfizetésére a felperes számára.

Határozatának indokolásában rögzítette, hogy a **S Kft.** adósnak 2005. május 17. napjától 2011. május 11. napjáig az I. rendű alperes volt az ügyvezetője, egyben egyedüli tagja; 2011. május 11. napjától 2012. január 17. napjáig a II. rendű alperes volt a társaság ügyvezetője. Az adós társaság felszámolása 2012. január 17. napjától volt folyamatban. Az I. rendű alperes 800.000 forintot kölcsön jogcímén az adós társaság rendelkezésére bocsátott 2010. évben. Az I. rendű alperes

kölcsön, kölcsönvisszafizetés jogcímen 2010. szeptember 2. és 2010. december 31. napja között 10.700.000 forint összeget vett fel készpénzben az adós társaságtól. A ... Bank a 2010. december 15. napján kelt okiratban 10.000.000 forint kölcsönt nyújtott az adós társaságnak. A hitelt az adós 2011. június 16. napján visszautalta. Az adós társaság ... Banknál vezetett ... -számlájáról 2011. február 9-én 6.517,2 euró, március 2-án 8.100 euró került átutalásra ismeretlen címzetteknek. 2011. május 4. napján az adós és a **F Kft.** engedményezési szerződést kötött, melyben az adós a **F Kft.**-re engedményezte a **FB Kft.**-nek az adós felé fennálló 617.325 forint tartozását. Ugyanezen a napon kelt engedményezési szerződésben az adós **P.J.** engedményesre engedményezte a **FB Kft.**-nek az adós felé fennálló 882.675 forint tartozását.

A felperes a többször módosított keresetében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének első két fordulatra alapítottn az alperesek felelősségének megállapítását kérte. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte időpontja vonatkozásában elfogadta a 2007. december 31-i időpontot, a marasztalási összeg tekintetében a felelősség megállapítását valamennyi hitelezői igényre, összesen 11.786.490 forintban kérte megállapítani. Az elsődleges kérelme az alperesek egyetemleges marasztalására, a másodlagos és harmadlagos kérelme kizárólag az I. rendű alperesre, a negyedleges kérelme a II. rendű alperesre irányult. Kérte továbbá egyetemlegesen kötelezni az alpereseket a 11.786.490 forint hitelezői követelés összegével megegyező összegű biztosíték nyújtására.

Előadta, hogy az adós 2011. évi mérlege már nem került benyújtásra és a felszámoló tájékoztatása szerint az adós társaság ügyvezetése a könyvelési iratanyagokat sem adta át a felszámolónak, így a 2010. december 31-ét követő gazdálkodásra vonatkozóan nem lelhető fel információ. A 2010. évi mérleg tanúsága szerint az adós társaság még az I. rendű alperes ügyvezetése alatt elvesztette a teljes saját tőkéjét. 2010. év során ugyanakkor az I. rendű alperes a társaság fizetéseképtelen helyzetében tagi kölcsönöket fizetett vissza saját maga számára az adós társaság vagyonából úgy, hogy a kölcsönszerződést alapítói határozat nem támasztotta alá. Továbbá 2010. év folyamán az I. rendű alperes összesen 11.500.000 forintot fizetett ki saját maga számára a fizetéseképtelen adós vagyonából. Utalt továbbá a 2010. évi egyszerűsített éves beszámoló letétbe helyezésének hiányos tartalmára, a vállalkozás teljes iratanyagának rendelkezésre bocsátásának hiányára, míg a II. rendű alperest érintően a 2011. évi egyszerűsített éves beszámoló elkészítésének és letétbe helyezésének, valamint a társaság teljes iratanyagának igazolt módon történő átvétele hiányára. Álláspontja szerint a II. rendű alperes önmagában azzal a magatartásával is megalapozta a felelősségét, hogy ügyvezetői kötelezettségét megszegve, lehetővé tette, hogy az I. rendű alperes a társaság 10.000.000 forintos folyószámla hitelét a hitelező banknak egyoldalúan visszautalja 2011. június 16-án. E magatartásával, valamint a társaság euró-számlájának az I. rendű alperes által történt megszüntetésének eltűrésével a II. rendű alperes a társasági vagyont ténylegesen is csökkentette.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, azt jogalapjában és összegszerűségében is vitatta. Álláspontja szerint az ügyvezetése alatt nem következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, a társaság minden hosszú és rövid lejáratú kötelezettségét határidőben rendezte, sem köztartozása, sem jelentős beszállítói tartozása nem volt, árukészlettel és követelésállománnyal rendelkezett. Vitatta, hogy bármely tevékenysége által a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent volna. Álláspontja szerint ilyen konkrét magatartást a felperes nem jelölt meg a keresetében. 2011. május 11. napját követően a társaság gazdálkodására, árukezelésére, könyvvezetésére, beszámolók készítésére nem lehetett befolyással. A könyvelési anyag felszámoló részére történő átadása, a mérleg, beszámoló és zárómérleg elkészítése, a pénztár és az árukészlet átadása a II. rendű alperes terhére esik, miként az is, hogy nem próbálta meg érvényesíteni a társaság követeléseit. Vitatta, hogy vonatkozásában a Cstv. 33/A. §-ába foglalt vélelem fennáll, mivel a szakvélemény is azt tartalmazza, hogy 2010. évre vonatkozóan a mérleg letétbehelyezése megtörtént.

A II. rendű alperes szintén a kereset elutasítását kérte.

Előadta, hogy 2011. június 6. napja volt az az időpont, amikor az ügyvezetői feladatait igazolható módon ellátta. Hivatkozott arra, hogy a felszámolási kérelem benyújtása és a II. rendű alperes

cégjegyzékbe történő bejegyzése között csupán három hét telt el. A hitelezők érdekeit esetlegesen sértő, az adós tartozásai még jóval a társaságba történt lépését megelőző időpontra datálhatóak, így felelőssége sem a vagyon csökkenésében, sem a hitelezők kielégítésének elmaradásában nem állapítható meg. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet az I. rendű alperes ügyvezetése alatt következett be. A 2011. évi mérleg elkészítésének kötelezettsége a korábbi ügyvezetőt terhelte, hiszen az érintett gazdálkodási év teljes egészében az ő ügyvezetése idejére esett. Ugyan a közzététel elmaradása nyilvánvaló mulasztás, de nincs közvetlen befolyással a felperesi hitelezőre, semmilyen olyan tevékenységet nem folytatott az adós átvétele után, amely az ekkor már fennálló vagyonvesztést tovább növelte volna. A felperes által hivatkozott 11,5 millió forint tagi kölcsön visszafizetése nem bizonyítja a vagyonvesztést. Az állított kifizetések időpontjában a II. rendű alperes nem volt az adós társaság ügyvezetője. A 10.000.000 forint összegű folyószámla-hitel visszafizetéséről nem tudott, arra ráhatással nem bírt.

Az elsőfokú bíróság elsőként azt vizsgálta, hogy fennállnak-e a kereset érdemi elbírálásának feltételei. Megállapította: a felperes igazolta, hogy a keresetet az adós társaság felszámolási eljárása alatt terjesztette elő, igazolta továbbá, hogy a kereset benyújtására jogosult volt.

Ezt követően a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját vizsgálta és szakértői bizonyítást rendelt el, aki szakvéleményében 2007. december 31. napját határozta meg. A felperes elfogadta a szakvéleményben foglaltakat, az alperesek e tárgyban érdemi nyilatkozatot nem tettek, a szakvélemény megállapításait nem vitatták.

A bíróság ezt követően az alperesek tevékenységét külön-külön is értékelte.

Az I. rendű alperes vonatkozásában azt állapította meg, hogy a 2010. évi beszámoló hiányos benyújtásának ténye nem eredményezi a törvényi vélelem fennállását. Kifejtette, hogy a törvényi vélelem felállításával a jogalkotónak nem az volt a célja, hogy a külön jogszabály által előírt és teljesített, azonban hibásan benyújtott beszámolót előterjesztő vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása ugyanolyan értékelés alá essen mint az a tisztségviselő, aki egyáltalán nem tett eleget a kötelezettségének. A bíróság osztotta ugyanakkor a felperes álláspontját, hogy a hitelezői érdekek megsértésével felvett tagi kölcsön visszakövetelésének és bizonyos ügyvezetői intézkedéseknek az elmaradásával okozati összefüggésben áll a társaság vagyonában bekövetkezett csökkenés. A vagyonsökkenés mértékét illetően azonban nem találta bizonyítottnak a felperes által megjelölt, a teljes hitelezői igénynek megfelelő összeget. A felperes által elfogadott, az alperesek részéről érdemben kétségbe nem vont szakvélemény a fizetéseképtelenség időpontjától 2010. végéig mindösszesen 8.837.000 forint mértékű vagyonsökkenést állapított meg. Ezt meghaladóan a felperes nem tudta igazolni a vagyonsökkenést és azt sem, hogy a hitelezők követeléseinek teljes kielégítésének meghíúsulása az I. rendű alperes magatartásának a következménye.

A II. rendű alperes vonatkozásában megállapította, hogy a törvényi vélelem fennáll. A bíróság nem osztotta a II. rendű alperes azon hivatkozását, hogy a 2011. évre a korábbi ügyvezetőt terhelte a közzétételi kötelezettség, másrészt az alperes nem vitatotta az adós társaság vezető tisztségviselője volt a felszámolás kezdő időpontjában, így a Cstv. 31. §-ának értelmében az ő kötelezettsége volt a felszámoló felé előírt irat- és vagyonátadási kötelezettség teljesítése. Összességében a II. rendű alperes vonatkozásában arra a következtetésre jutott, hogy felelőssége az I. rendű alperessel egyezően megállapítható, azonban a II. rendű alperes esetén nem az általa megtett intézkedések tartalma okán, hanem a tevőleges magatartása hiányában. A vagyonvesztés és a hitelezői érdeksérelem tekintetében ugyanakkor azt állapította meg, hogy a II. rendű alperes ügyvezetői időszaka nem eredményezte a társasági vagyon további csökkenését, felelősségének mértéke az I. rendű alperessel egyező.

Az ítélettel szemben az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte.

Előadta, hogy a felperesi követelésnek nincs jogalapja, az adósnál nem volt fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet, minden hosszú és rövid lejáratú kötelezettségét határidőben rendezte, sem köztartozása, sem jelentős beszállítói tartozása nem volt, jelentős árukészlettel és követelésállománnyal rendelkezett. A per során végig vitatta, hogy bármely tevékenysége által az adós vagyona csökkent volna. Fenntartotta azon álláspontját, hogy a felperesi megállapítási kereset elkészt, így a per megszüntetésének van helye.

Az elsőfokú bíróság 38. sorszám alatt kiegészítő ítéletet hozott, amelyben megállapította, hogy az I. és II. rendű alperes felelőssége a **S Kft.** vagyonának csökkenéséért, valamint a hitelezői igények teljes kielégítésének 8.837.000 forint erejéig történő meghiúsulásáért egyetemleges. Továbbá a Fővárosi Ítéltábla 15.Gpkf.45.936/2016/3. számú végzésében megállapított I. rendű alperesi perköltséget az I. rendű alperes köteles viselni.

Határozatának indoklásában rögzítette, hogy a Fővárosi Ítéltábla a 15.Gf.40.227/2017/3-I. számú végzésében a bíróság 8. sorszámú ítéletével szemben az I. rendű alperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárást az elsőfokú ítélet kiegészítése tárgyában hozandó határozat jogerőre emelkedéséig, illetve az ellene bejelentett fellebbezés felterjesztéséig felfüggesztette, és az ügy iratait az elsőfokú bíróságnak az ítélet kiegészítése végett visszaküldte.

A végzés értelmében az ítélet elleni fellebbezés érdemi elbírálásának akadályá, hogy a bíróság az ítéletében nem rendelkezett az alaposnak talált elsődleges kereseti kérelem azon részéről, ami az alperesek egyetemleges felelősségének kimondására irányult. Az ítélet rendelkező részébe foglalt döntés az alperesek egyetemleges felelősségének megállapítása körében hiányos és ellentmondó, nem egyértelmű az egyes alperesek felelősségének nagysága és egymáshoz viszonyított mértéke.

A kiegészítő ítélettel szemben az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatását és az egyetemlegesség megállapításának mellőzését kérte.

Előadta, hogy a kereset jogalap nélküli, így a vagyoni biztosíték nyújtására kötelezésnek és ezen kötelezettség egyetemleges teljesítésének megállapításának nincs jogalapja. Megismételte, hogy az adós az I. rendű alperes ügyvezetésének idején nem volt fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetben, az I. rendű alperes tevékenységére visszavezethetően nem csökkent a társaság vagyona, erre figyelemmel a felelősség nem állapítható meg. Fenntartotta, hogy a kereset elkészt és emiatt is elutasításnak van helye.

A fellebbezések adatainak.

A Fővárosi Ítéltábla elsőként arra mutat rá, hogy az I. rendű alperes által előterjesztett mindkét fellebbezést együttesen tette vizsgálata tárgyává, mivel a 8. és 38. sorszámú ítéletek összefüggenek, a 38. sorszámú ítélet a 8. sorszámú ítélet kiegészítése, annak egyértelműsítése tárgyában hozott döntés.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helytálló az abból levont jogi következtetése is.

A felperes a keresetét a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdésében foglaltakra alapította, amelynek jelen eljárásra alkalmazandó rendelkezése szerint a hitelező vagy - az adós nevében - a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól [6. §] annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a

hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését megghiúsították, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését. ...Ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.

Az I. rendű alperes mindkét fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a kereset elkésztett, így annak elutasításának van helye.

A hivatkozás nem alapos. Az I. rendű alperes az elkésztettség tényére azért hivatkozott, mert a felperes a felszámolási eljárás befejeződését követően a kereseti kérelmét módosította, megállapítás mellett marasztalást is kért, majd később a kérelmét a megállapítás vonatkozásában tartotta fenn. Ebben a kérdésben azonban a Fővárosi Ítéltábla a 15.Gpkf.43.035/2016/3. számú végzésével már állást foglalt, ezért azt a másodfokú bíróság a jelen fellebbezések kapcsán már nem vizsgálta.

A fellebbezések érdemben sem alaposak.

Az elsőfokú eljárás során lefolytatott szakértői bizonyítás körében megállapítást nyert a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontja, amely 2007. december 31. napja volt. Ettől kezdve a társaság átruházásának időpontjáig az I. rendű alperest terhelte az a kötelezettség, hogy ügyvezetési feladatait a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján lássa el, e körben a bizonyítás őt terhelte. Az I. rendű alperes azonban ezt nem bizonyította, az elkészült szakvélemény az ellenkezőjét támasztja alá. Az iratok alapján megállapítható, hogy az I. rendű alperes az adós társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetében, 2010 évben több alkalommal is kölcsön visszafizetés jogcímen összesen 10.700.000 forintot vett fel készpénzben, mely magatartás azt támasztja alá, hogy az ügyvezető nem a hitelezők, hanem saját érdekeit szem előtt tartva döntött az adós vagyonának felhasználásáról, amely végső soron a vagyon csökkenését eredményezte.

A Cstv. 33/A. § (3) bekezdése kimondja, hogy amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően nem tett eleget az adós éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti beszámolóképzési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

A II. rendű alperes a felszámoló irányába fennálló irat- és vagyonátadási kötelezettségének nem tett eleget, továbbá nem teljesítette a működése idejére, azaz a 2011. üzleti évre vonatkozó beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségét.

Mindezekre tekintettel a II. rendű alperes felelősségét is megállapította az elsőfokú bíróság.

E tekintetben az elsőfokú határozat - a II. rendű alperes fellebbezése hiányában - jogerőre emelkedett.

Az I. rendű alperes fellebbezésében a felelősség megállapítása és a vagyoni biztosíték nyújtása körében az egyetemleges kötelezés mellőzését kérte, mivel álláspontja szerint az adós társaság az ügyvezetése idején nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, tevékenységére visszavezethetően az adós vagyona nem csökkent.

Ez a hivatkozás sem alapos, mivel mindkét ügyvezető felelőssége eltérő okból ugyan, de a Cstv. 33/A. §-a alapján, a fent kifejtettek szerint megállapítható, így az adós társaság vagyonában bekövetkezett csökkenésért, a hitelezői igények kielégítlenségeért mindkét alperes felelősséggel tartozik és a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése a többek által elkövetett károkozás esetére az egyetemleges

felelősség megállapítását írja elő.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság 38. sorszáma alatt kiegészített 8. sorszámu ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az I. rendű alperes köteles viselni a másodfokú eljárásban felmerült saját, valamint a felperes perköltségét. Az ítéltábla a felperes másodfokú perköltségének összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3)-(5) bekezdése alapján mérlegeléssel 60.000 forint összegben állapította meg.

Budapest, 2018. március 14.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k. Spiegelbergerné dr. Pofonka Mariann s.k. dr. Rápolti Barbara s.k.
a tanács elnöke előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)